Ч. 265. Субота 7 грудня (24 падолиста) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні.— Ситуация політична. З балканьского півострова. — Союз Япанії з Хіною.

„Reichsr. Corr.“ доносить: В цїли вияснення ситуациї політичної що до закона о военних престациях, відбула ся вчера під проводом президента мінїстрів ґр. Штірґкга конференция, в котрій взяли участь: мінїстер краєвої оборони ґен. Ґеорґі, шеф секциї Райтер, президент палати послів др. Сильвестер, референт предложеня п. Штельцль, а іменем партий пп.: Ґуст. Ґросс, др. Лео, др. Фінк, Рінесль, Крамарж, Удржаль, Шіллїґер, Корошец, др. Кость Левицкий, Кончї і Ізопескул.

Президент кабінету ґр. Штірґкг виказав, що загальна ситуация від хвилї внесеня предложеня не змінила ся, отже й предложенє не перестало бути актуальне. Що до самого закона, то правительство старало ся знайти дорогу, щоби прихилити ся до бажань, піднесених на засїданях комісий парляментарних і усунути в той спосіб всякі сумніви і обави. Мимо того, що мериторична зміна закона єсть неможлива, удало ся правительству по поборено численних трудностий вдоволити тим жаданям через інтерпретацию подрібностий закона. Дальше заявив бесїдник готовість сповненя бажань що до иниших важних точок закона в дорозї виконуючого розпорядженя.

Опісля шеф секциї Райтер давав всїлякі поясненя. В обширній дискусиї, яка опісля завела ся, обговорювано бажаня і піднесено жаданє, щоби підчас специяльної дискусиї репрезентанти правительства давали поясненя на засїданях комісий.

На засїданю войскової комісиї зі згляду на бесїду пос. Гайлїнґера, котрий підніс, що ґр. Штірґкг ставить парлямент в примусове положенє і грозить параґрафом 14-тим, забрав голос мінїстер краєвої оборони ґен. Ґеорґі і заявив: Чутка та ходить мов яка мара по палатї послів; на радї мінїстрів анї словом о тім не говорено. Коли би рада мала подібні наміри, то посли були би певно скорше о них повідомлені. Мінїстер просив, щоби тим „татарским“ чуткам не давано віри. Посли суть більше перепуджені, як би то дало ся оправдати намірами правительства.

Загальна ситуация політична не поправила ся й не погіршила ся. Стануло здаєсь на тім, що Австро-Угорщина дожидає аж тої хвилї, коли балканьскі держави заведуть мирові переговори і Сербія тодї поставить рішуче своє жаданє. Як би мимо спротиву Австро-Угорщини Сербія все-таки забажала задержання якогось порту над Адрийским морем, що Австрия готова би тому спротивити ся рішучо а тодї прийшло би до ужитку збройної сили. До того поки що ще досить далеко але мимо того загальне напруженє не ослабло і серед загалу єсть то переконанє, що до війни прийти мусить, але поки що може лиш з Сербію, котру, як кажуть, підбунтовує безнастанно против Австро Угорщини російский посол Гартвіґ. У Відни розпущено навіть чутку, що мінїстерство війни визначило вже місце военним кореспондентам та обіцяло поробити їм всякі можливі улекшеня.

Тимчасом на Балканї настав спокій. Лиш одна Греция поки що веде війну дальше, але як тепер доносять урядово, то і она готова застановити военні кроки і взяти участь в мировій конференциї в Льондонї. Чи межи Грециєю а Болгариєю прийшло дійстно до якогось непорозуміня, годі ще напевно сказати. Одна з грецких ґазет доносить, що Греция має виступити з балканьского союза а з Софії і Константинополя надходять вісти після котрих і Греция готова застановити военні кроки. Характеристична єсть дальше чутка, що й межи Чорногорою а Сербією мало прийти до якогось роздору.

„Südslav. Korresp.“ доносить зі Софії, що болгарске правительство прикро вразили ріжницї, які настали між балканьскими союзниками. Ґешов робить що може, щоби полагодити справи. Не криють ся тут зі сим, що відносини між Софією а Атенами тепер дуже напру-

---

3)

Мачоха.

(З італїяньского).

(Дальше).

То правда, що з брами, з подвіря, аж до висоти третого поверха, всї могли їх бачити, а деякі навіть чути, але в теперішній хвили всї були в церкві і від гори до долини в цїлім домі панувала ненарушима тиша...

Двоє молодих глядїло на себе з таким напруженєм, з такою любовію, що той цїлий погляд говорив більше від найніжнїйших слів. Відтак залюблений молодець — бльондин, білий на лици, стрункий ростом — почав говорити дуже тихо, кидаючи довкола себе неспокійний погляд, коли сніда дївчина не відривала очий від него і усьміхала ся, не говорячи нїчого, перенята зворушенєм.

— Ти не пішла до церкви? — спитав вкінци Джованнїно.

— Нї.

— Чому?

— Я не хотїла.

— Скажи щиро: пані Ґабриеля обійшла ся з тобою погано?

— Нї, нї.

— Скажи правду, Кляретто!

Єго голос став ніжнїйший, настійчивий.

— Ми трохи посварили ся — шепнула червонїючи, неспосібна говорити неправду.

— А длячого ви посварили ся?

— Бо тебе люблю.

— Любиш мене отже справдї?

— Ти знаєш о тім добре, Джованнїно.

— Нї, я нїчого не знаю! — сказав зітхаючи і удаючи, що сумніває ся.

— Отже хочеш знати то, що я нинї ще сотий раз повторила своїй мачосї? — скрикнула з напрасним оживленєм. — Сотий раз сказала я їй: „Або Джованнїно або смерть!“ А пані Ґабриела доведена до крайности тими словами, дала менї поличник!

— Болїло тебе? — спитав півголосом блїднїючи.

— Трохи — відповіла з гордостию — але що то шкодить?

— Бідна Кляро! бідна Кляро! — сказав, немов би говорячи сам до себе.

— Чого милосердиш ся надї мною? Не потребую милосердия! — скрикнула живо.

Замовкли обоє. Приємний холод ішов з кирниці, над котрою похиляли ся їх голови. Глубока тишина все їх окружала. Кляретта вилїзла на сувій мокрих шнурів, немов би хотїла наблизити ся до любка... Дві, чи три сестри професора появили ся на хвилю за шибами усьміхаючи ся, коли побачили молоду пару і відступили ся ізза ніжности. Якийсь студент курив люльку киваючи головою, немов би давав пізнати, що знає ся на тих річах і є повний вирозуміня для залюблених.

— Таке житє не може тревати довше! — заявив нараз Джованнїно.

— Нї, не може! — повторила Кляретта як відгомін.

— Отже, що робити?

— Утікаймо разом.

— Так, але що відтак? — спитав нагло занепокоєний.

— Відтак поберемо ся.

— Без гроший?

— Без гроший.

— То надто страшна крайність! — сказав хороший, але лїнивий з природи хлопець, котрий знав житє і дрожав перед єго вимогами.

— Коли має ся любов, єсть ся аж надто богатим. Скажи, любиш мене?

— Ох, Кляретто! Чи я тебе люблю!...

— В такім случаю не треба нам гроший. Утікаймо!

— Але без гроший не можна нїчого зробити!

— Ти трус! — скрикнула молода дївчина обурена.

— Кляретто, моя хороша, ти жартуєш — відповів усьміхаючи ся.

— Нї, не жартую. Ти боїш ся, ти думаєш о грошах, не умієш любити, ти трус і підлий!

— Кляретто, обожаю тебе!

— Нї.

— Ти добре знаєш, що тебе обожаю, Кляретто!

жені та що не виключене виступлене Греції з балканьского союза. Деякі часописи пишуть уже навіть, щоби замість Греції вступила до балканьского союза Румунія, що очивидно означало би цілковиту зміну політичного курсу.

З Атин доносять, що Веніцельос заявив російскому послови в Атинах що до болгарских претенсий до південної Македонії, то Греция радше забере свою фльоту з Еґейского моря і заключить з Туреччиною мир на власну руку на основі відступленя Крети, заки мала би згодити ся на болгарску окупацию грецко-македоньских округів.

Атиньска „Патріс“ навязуючи до переговорів в Чатальджи пише, що союзні держави зі взгляду на свої власні народи, а також зі взгляду на тих, котрих постановили визволити, мають обовязок зробити конець Туреччині в Европі раз на все. Той обовязок не позволяє на половинне положене. Віднесені побіди і понесені втрати не позволяють заключити тимчасового мира, бо оно потягнуло би за собою ще дикійшу війну, тому що Туреччина використала би час мира на скріплене своїх сил. Зі сими фактами треба числити ся. Туреччина мусить понести наслідки поражень, які потерпіла та й лише на такій основі можливий дефінітивний мир.

Аґенция Гаваса доносить зі Солуня: Вістка, що сербска армія відповідно до сербско болгарскої умови покинула Монастир і віддала его Болгарії, викликала в грецких кругах велике вражіне. Престолонаслідник прибув до Солуня, щоби обговорити сю справу з королем Юрием. Зачувати, що грецкий король задуме цілу зиму перебути разом з родиною в Солуни. Офіциально доносять, що вістка, наче би Греция заявила, що Солунь лежить поза стрефою еї інтересів, є неправдива.

З Пекіну доносять: Суняцен вислав до президента Юаншікая меморият в справі хіньско-японьского союза. Він каже в нім, що події на Балкані доказали, що великі держави не потрафлять боронити слабих орґанізмів. Нема надії, щоби они не допустили, аби Росия забрала Монголію. Длятого єсть союз сбох держав в імя клича: Азия для Азиятів! і як найтіснійша сполука Хіни з Японією против Росиї.

Новинки.

Львів, 6 грудня 1912

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував професора державної гімназиї на Йосефштадті, VIII передмістю Відня, дра Віктора Дольмаєра надзвичайним професором німецкої мови і літератури на львівскім університеті.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала інжиніра-ад'юнкта желізниць державних у Львові Мартина Соху, учителем в IX класі ранги для предметів механічно-технічних в ц. к. державній школі промисловій у Львові.

— **Є. Е. ВПр. Митрополит** гр. Андрій Шептицкий виїхав зі второк з Відня до Ціріху в Швайцарії.

— **З Дирекциї** ц. к. рускої гімназиї в Перемишли. Послідні дві інформацийні конференциї для родичів і домашних надзирателів відбудуть ся дня 8 грудня, с. є в неділю від год. 10—11 і дня 20 грудня с є в пятницю від 12—1. В місяцях січни і лютім нема таких конференций.

— **Сьвяточна академія в честь бл. п. Лисенка** в Бережанах відбуде ся дня 17 грудня с р заходом Тов-а „Бережаньский Боян“.

— **Конкурс.** Краєве Товариство господарске „Сільский Господар“ у Львові (ул. Зіморовича ч. 20) розписує отсим конкурс на обсаджене трох окружних рільничих інспекторатів, які мають утворити в трех центрах краю для веденя справ господарских Філій Товариства в тих округах. Кандидати мають викавати ся рільничим образованєм, при тім замічає ся, що о сі посади можуть також убігати ся кандидати з низшою рільничою школою Платня і павшаль на обїздки Філій і Кружків Товариства після умови. До поданя належить залучити сьвідоцтво укінченої рільничої школи і curriculum vitae. Речинець конкурсу кінчить ся з днем 1 січня 1913. — За головну Раду Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові. Др Евг. Олесницкий; о. Т. Войнаровский

— **Траґічна подія як рідко** стала ся у Львові дня 3 грудня рано. Вечером день перед тим прийшов якийсь молодий мужчина з двома молодими дівчатами до одного із посліднійших готелів, званого „литовским“ при Жовківскій улици і представивши одну з дівчат яко свою жінку а другу яко еї сестру, найняв комнату і замельдував ся під іменем Франц Щуцкий. Властитель готелю, призвичаєний до того рода гостий, не підозрівав нічого, тим більше що через цілу ніч був спокій. Аж на другий день рано, точно о 8 год. дали ся почути три вистріли. Господар аж по хвили відважив ся війти до комнати, а коли отворились двері, показав ся Щуцкий облитий кровю; на постели лежали обі дівчата, а з лиця їх текла також кров. Щуцкий зажадав помочи Коли по якімсь часі приїхала поготівля ратункова, одна з дівчат була вже нежива, друга ще трохи дихала. Лікар поготівлі пізнав в Щуцкім муляря, свого давного пацієнта. Щуцкий тоді розповів, що одна з дівчат Михайлина Роґуцка літ 19, була его наречена, а друга еї перва сестра Теодора Муликевичівна, літ 17. Обі сестри разом з ним постановили спільно відобрати собі житє, а навіть купили револьвер і набої. Причиною було то, що родина обом дівчатам заказувала удержувати зносини зі Щуцким. Обі сестри погибли, а Щуцкого, молодця літ 21, відвезено до шпиталю, де він ще жиє, але нема надії на его уратоване.

В стані здоровля Фр. Щуцкого — як доносять нинішні ґазети — настало мале поліпшене, лікарі однак суть тої гадки, що рана єсть того рода, що може бути лиш слаба надія удержати его при житю. Щуцкий позістає все ще в шпитали.

— **З Товариства „Просьвіта“.** (Курс висшої просьвіти. Дар 8 грудня). Справа курсів висшої просьвіти, які вже сего року мають війти в житє у Львові і в Рогатині, починає інтересувати ширший загал. Доказом сего засіданя вісьмох секций, що відбули ся рівночасно в комнатах Товариства „Просьвіта“ в неділю дня 1 грудня. В нарадах взяло участь поверх 40 людий з усіх галузий наук, які мае ся вести на курсі висшої просьвіти. Секциї були такі: I. Україньска фільольоґія. II. Істория. III. Географія і природознавство. IV. Правнича. V. Народне господарство. VI. Лікарска. VII. Орґанізацийна. VIII Технічна. Учасники кождої секциї обговорили докладно свій предмет, означили предмети спеціальні і визначили до них поодиноких прелеґентів. З заінтересованя і добору прелеґентів належить надіяти ся, що виклади на курсі висшої просьвіти у

— Ні!

— Обожаю тебе, Кляретто! Присягаю на мою душу!

— Ні!

Але трете заперечене було слабше від попередних. Кляретта поглянула в очи Джованніна і еї гнів уступив.

— Добре — сказала.

— Позаяк таке житє не може довше тревати — сказав — стараймо ся найти яку раду. Питане биту не давало ему знов спокою.

— Що до мене, Джованніно, не бачу ні якої ради. Моя мачоха неумолима.

— Чи така неумолима, як тобі здаєть ся? Чи не було би якого способу, аби еї улагодити?

— Не хочесь мені пробовати — відпов ла зі згірдним поглядом.— Не умію терпіти пониженя.

— Алеж то не було би ніяке понижене, бо она так як би була твоя мати.

— Нехай Господь Бог боронить! — скрикнула, хрестячи ся.

— Колиб ти була хоч позволила, аби я з нею розмовив ся?

— Нічого на тім не скористаєш.

— Хто знає!

— Пані Ґабриеля то женщина брудної души, що лиш гроші любить.

— Ех, гріш то добра річ — замітив — очивидно в другім ряді по любві.

— То женщина, яка ніколи нікого не любила — відповіла все обурена.

— Любила би тебе може, колиб ти хотіла...

— А якже я могла би хотіти, коли мене по лици бє, закликає мене дома, держить під ключем, як арештанта. Колиб тепер вернула і застала нас розмовляючих з собою, побачив би ти, як би мене побила!

— В такім случаю утікаю!

— Ні, ні, Джованніно, прошу тебе, не відходи, не відходи!

Тілько було пристрасти в тій просьбі, в тім погляді, що молодець аж поблід з любови.

— Она ще не зараз верне — шептала Кляра, глядячи уперто в зіниці любка — А впрочім, що мене то обходить, як верне?

— Подай мені твою руку, Кляретто! — сказав тихим голосом як зітханя, очарований еї любовію.

— Не можу, то за далеко! — відповіла, похиляючи і видовжуючи свою стать до него з сльозами в очах. — Не можу, не можу!

— Кляретто — почав знов, опираючи ся при своїй гадці — я хочу поговорити з твоєю мачохою.

— Отже, колиб тебе за двері не викинула, що їй скажеш?

— Будь певна, що мене за двері не викине. Що до того, що їй скажу, сам ще не знаю... Скажу їй правду, що любимо ся...

— І що воліємо умерти, віж виречи ся одно другого!. — додала з простотою.

— Пощо зараз думати о смерти? Скажу їй, що я дуже бідний, але що ніхто на сьвіті не з'уміє тебе любити більше і горячійше, що піддержаний силою моеї любови, маю надію, що зможу визволити ся з біди, з нужди, в котрій жию...

— То недобра женщина — шепнула Кляра чим раз більше занепокоєна.—Она тобі не повірить.

— На кождий случай попробую — сказав. — Не можу дивити ся, що ти так терпиш, бо то надто мене болить!

Глядїли на себе, зворушені драмою своєї любови з перепонами.

Тимчасом в старій церкві сьв. Апостолів скінчила ся служба Божа. Повіз княжни Сантобуоно, відвізши свою панію до палати, вернув на подвіре. Візник зскочивши з кізла, підніс очи до гори і усьміхнув ся, побачивши залюблених; а відтак спокійно почав здіймати з себе лібереню.

Відтак вернули паньство Манетта; бувший канцеліст вів під руку ту, котру торжественно називав своєю подругою. Побачили також залюблених, котрі в тій хвилі вдивлювались в себе мовчки.

— Елізо?

— Що скажеш?

— Пригадуєш собі день, коли я тебе побачив перший раз в Санта Мария в Капуї?

— Так, пригадую собі.

— Пригадуєш собі Елізо, що немило тобі було покидати провінцию?

— Так, пригадую собі.

— А чи не ліпше тобі в Неаполи?

— Так, о много ліпше.

— Дякувати Богу! — закінчив добрий канцеліст.

Пара подругів Ранавдо наближала ся повільнійшим ходом; на вид залюблених муж і жена усьміхнули ся до себе майже щасливо.

— Помічник ні на що не здає ся! — сказала пані Пеппіна, сьміючи ся тихо, коли переходили подвірем.

— „Не добре любити ся з далека“ — заспівав тихо сінйор Альфонсо, що був пересьвідчений о красоті свого голосу.

(Дальше буде).

Львові осягнуть вповні свою ціль. Треба лиш, щоби ними заінтересував ся наш загал і з одної сторони не поскупив датків на сю ціль в день 8 грудня, а з другої сторони повідомив про се наше селяньство, заохочуючи єго до найчисленнїйшої участи.

Робота коло торжественного обходу дня 8 грудня в повнім розгарі. Велике число філій „Просьвіти" заповіло на 6, 7, 8 або 9 грудня загальні збори або просьвітні віча, на яких буде виголошений реферат „Історія Тов. „Просьвіта" і єї найблизша задача курси висшої просьвіти". Канцелярия Тов. „Просьвіта" висилає лісти на адреси поодиноких осіб і Товариств до збираня жертв. У Львові на день 8 грудня заповіджено на год. 6 у вечером виклади по всіх читальнях „Просьвіти" і Товариствах. Рівнож по всіх читальнях львівского повіта відбудуть ся виклади і зарядить ся збірки на дар „Просьвіті".

† Посмертні вісти. О. Мирон Літиньский, парох в Мужиловичах, яворівского декана, взірцевий душпастир, чоловік незвичайної доброти серця і благородности характеру, щирий дільний патріст, упокоїв ся нанадійно дня 3-го грудня в 54-ім році житя а 30-ім сьвященьства. Осиротив сина, студента прав і брата, управителя школи в Мужиловичах. Покійник полишив по собі як найкрасшу память. Яко фаховий пасічник і член „Сільского Господаря", старав ся він так важну галузь господарства рільного як пасічництво, ділом і словом ширити між нашими селянами і в тій цїли поміщав поучаючі статі про пасічництво в „Господарскій Часописи". Серед своїх громадян і всіх, що єго близше знали, тїшив ся покійник великою і довірєм. Нехай з Богом спочиває! Вічна єму память!

О. Карпо Вінтоняк, декан олеський дійстний радник митропол. Консисториї, ординаріятский комісар в справах шкільних і сервітутових, парох в Утішкові, упокоїв ся по довгій а тяжкій недузі дня 2-го грудня с. р., в 65-ім році житя а 41-ім році сьвященьства. Покійник в 80-ти і 90-ти роках минулого століття брав з бл. п. о. Танячкевичом живу участь в просьвітній і орґанізаційній роботі серед нашого народа. Покійник полишив по собі глубокий жаль у своїх парохіян і всіх своїх знакомих. Вічна єму память!

Господарство, промисл і торговля.

— Господарска практика в Чехах. Товариство „Сільский Господар" вислало в сім році на господарску практику до Чехії 35 хлопців, синів господарских з поміж тих, які на господарску практику до Чехії зголосили ся. Частина сих господарских практикантів вернулась або вертає ся вже до дому, частина позістала ще в Чехії, а сімох лишило ся в ческих зимових господарских школах, щоби там доповнити свою господарску просьвіту.

На внесенє ческої ради культури уділила Головна Рада Товариства тим сімом практикантам по 40 кор. місячно підмоги на пятимісячний час треваня науки в зимових школах господарских.

Наука в сих господарских зимових школах розпочала ся 5. падолиста с. р. і буде тревати до кінця марта. З поміж згаданих семи хлопців, наділених підмогою головної ради, уміщений в господарскій школі в Рокицанах. Киприян Гладій, висланий на господарску практику до Чехії ще в минулім році, дальше Микола Паславский, Василь Грабар і Михайло Гарванко, всї три вислані в сім році на господарску практику. В зимовій господарскій школі у Волини приміщений Йосиф Михас, висланий до Чехії в сім році, дальше в зимовій господарскій школі в Роуднїци Андрій Бережницкий, також висланий на господарску практику в сім році, і в господарскій зимовій школі в Хрудимі Іван Грицай, також висланий до Чехії на практику в сім році.

Доси не предложили ще всі практиканти звітів про свою практику, длятого не можна поки що дати повного огляду сеї практики. Однак можна вже тепер сказати, що сегорічна акция товариства випала вдоволяючо, хоча в кількох случаях були певні непорозуміня між практикантами і їх господарями — з вини практикантів і з вини господарів.

Між практикантами були именно й такі, котрі уважали господарску практику за спосіб зарібку, а не яко спосіб науки господарскої, а між деякими ческими господарями були знов такі, котрі хотіли використати практикантів як робучу силу. Однак зазначуємо, що велика більшість практикантів і ческих господарів вповні відповідала своїй задачі, так що сегорічна акция нашого товариства увінчалась повним успіхом, чого найліпшим доказом є доси одержані звіти а також се, що аж сімох практикантів лишило ся в господарских школах в Чехії та що їх поведенє було таке, що головна рада признала їм підмогу по 40 кор. місячно на пятимісячний час треваня науки в сих господарских школах.

Телеґрами.

Відень 6 грудня. На початку засіданя палати послів установлено порядок дневний як слідує: 1) звіт палати панів о праґматиці службовій; 2) звіт комісиї войскової о заосмотреню родин осіб змобілізованих; 3) закон о континґенті рекрута. По короткій дискусиї закон о праґматиці відослано до комісиї. — При другій точці просив міністер краєвої оборони Георгі о скоре залагодженє сего закона.

Білград 6 грудня. Вел. княг. Єлена Константиновичівна виїхала до Петербурга.

Гельзінґфорс 6 грудня. Часопись „Nia Pressen" доносить, що в Таммерсфорсї арештовано директора Севевінґс-банку Мільфідмана за сфальшоване векслів на 980.000 рублів.

Рим 6 грудня. З Вальоно доносять: Альбаньский кабінет складає ся з двох католиків, трох православних і 5 музулманів. Утворено сенат, котрий доси складає ся з 18 членів. Вождами народної міліциї стали Ізза Болетінац і Різа-бей. Всіх достойників вибрали збори народні, котрі репрезентують цілу Албанію.

Атини 6 грудня. Від вчера знесено цензуру депеш і цензуру прасову. — Правительство грецке розпорядило, щоби випущено на волю валї'го Архіпеляґу, котрий позіставав в неволи на острові Мітілене.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави Накладом Руского Товариства Педаґоґічного, Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних піхотинця, наколесника, самоїздника і ковака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землі, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думано і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патріотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтеся в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58°), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. °) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).